

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΚΛΗΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

'Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνα;) μυθιστορία Οὐίλλημ Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἐπὶ τοῦ Πλοίου, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (Συν). — Τὰ Δύο Διηγήματα, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Εν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἰσχυραῖς 6, τῷ ἔξωτερι 10
ΦΤΑΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὕψους εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων

Μοὶ προσήνεγκε μικρὸν ἱγνογράφημα. (Σελ. 378).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΪΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον].

Δὲν ἠδυνήθηεν νὰ προφέρει λέξιν· συνηθάνθηεν ὅτι καὶ ἡ τελευταία πιθανότης, ὅπως ἀνακαλύψωμέν τι ἄξιον λόγου, ἐματαιοῦτο ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν.

— Πᾶν ὅ,τι γινώσκει ἡ κυρία Τόδδ περὶ τῶν δύο γυναικῶν ὡς ἐφιλοξέει, τὸ γινώσκω καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ δύναται νὰ ἐξκαγγή σαφέστερον συμπεράσκη.

Ἐπέστρεψαν χθὲς τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ σὺς ἄφησαν, σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸ κτήμα, κατὰ τὸ σῆμα δὲ διήλθον τὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς οἰκγενείας τοῦ κυρίου Τόδδ. Ἀλλ' ἐνῷ παρετίθετο τὸ δεῖπνον, πάντες ἐταράχθησαν, διότι διαμίσξ ἡ Ἄννα Κάδερικ καὶ αἰφνης κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς προσβολῆς. Περικοίαι τις προσβολή, ἀλλ' οὐχὶ ἐπιφοβός, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὸ κτήμα ἐκείνο ἀφίξεώς της. Τὴν ἀφρμὴν ἀπέδωκεν ἡ κυρία Τόδδ εἰς εἰδήσιν τινα, ἣν ἡ νεᾶνις ἀνέγνωσε κατὰ τύχην εἰς φύλλον τι τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος εὐρίσκόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπερ λ-

βοῦσα ἀνέγνωσεν ἐπὶ τινεσ στιγμάς. — Ἡ κυρία Τόδδ γινώσκει ποῖον μέρος τῆς ἐφημερίδος παρήγαγεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν; ἠρώτησα μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἡ κυρία Τόδδ εἶχεν ἤδη διέλθει τὸ φύλλον καὶ οὐδὲν ἀνέυρεν εἰς αὐτὸ ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ τοιαύτην ταραχὴν. Πλὴν ἐγὼ ἐζήτησα τὸ φύλλον διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω, ἐβεβχιώθην δὲ εὐθὺς ἐκ τῆς πρώτης σελίδος, ὅτι ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἐπηύξησε τὸ κεφάλαιον τῶν εἰδήσεων, ὡς εἶχε σταχυολογήσει ἐξ ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, ἀνκράψας εἰς τὰς ὑπὸ τὸν τίτλον

Συνοικέσια εידήσεις και τὸ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀμέσως συνεπέρανα ὅτι τοῦτο προϋξένησε τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ· νομίζω δὲ ὅτι αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν τὴν ἐπικύριον ἐπεμψεν εἰς τὴν ἐπαυλὶν μας.

— Ἀμφότεραι αἱ ὑποθέσεις εἶνε βασιμώταται, ἀπῆντησα· καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ μάθητε τίποτε, ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν ἀφορμὴν τῆς χθεσινῆς δευτέρως προσβολῆς;

— Τίποτε, ἀπολύτως. Βαθὺ μυστήριον περιβάλλει τὴν περίστασιν ταύτην. Κανὲν ἄλλο ἄτομον, ἐκτὸς τῶν τῆς οἰκογενείας, δὲν εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Μόνῃ ἡ παιδίσκῃ τοῦ γαλακτοκομεῖου μας εἶχεν ἔλθει ἔξωθεν, ἥτις, ὡς γνωρίζετε, εἶνε θυγάτηρ τῆς κυρίας Τόδδ. Ἡ συνδιάλεξις περιστρέφετο κατὰ τὸ σύνθημα εἰς τὰ συνήθη ἀσήμαντα ἀντικείμενα, ὅτε αἴφνης, ἄνευ φαινομένου τινος αἰτίου, ἡ νεῆνις ἀφῆκεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ἐγένετο ὡρὰ ὡς νεκρά. Αἱ κυρίαι Τόδδ καὶ Κλέμεντς μετέφερον αὐτὴν εἰς τὰ ἄνω δωμάτια ἀπέμνευε δὲ ὅπως τὴν περιποιηθῇ ἡ κ. Κλέμεντς. Ἡκούσθησαν αἱ δύο συνομιλοῦσαι μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ τὸ πρῶτ' ἡ κυρία Κλέμεντς, πρὸς ὑπέρμετρον ἐκπληξιν τῆς οἰκογενείας, ἀνήγγειλεν ὅτι ἦσαν ἡνγκασμένοι ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἡ μόνῃ ἐξήγησις, ἣν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρὰ τῆς κυρίας ταύτης, ἦτο ὅτι ἐνεκα ἐπελθόντος ἀπροόπτου γεγονότος, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως καθόλου δὲν ἐνείχετο ἡ οἰκογένεια, ἡνγκαζέτο ἡ Ἄννα Κάδερικ ν' ἀπέλθῃ παραχρῆμα ἐκ Λίμμεριτζ· Ματαίᾳ ὑπῆρξε πᾶσα ἄλλη ἐρώτησις πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντς. Ἀντὶ πάσης ἀπεντήσεως ἔσσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰκέτευε πρὸς χάριν τῆς Ἄννης νὰ μὴ τὴν ἐρωτῶσι. Τεταραγμένη καὶ αὐτὴ εἰς βαθμὴν ἑκτακτον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως ὅτι ἡ Ἄννα ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ μαζί· καὶ ὅτι τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐπρόκειτο νὰ καταφύγωσιν, ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀπόκρυφον εἰς ὅλους ἀνεξαίρετως. Παραλείπων τὰς λεπτομερείας τῶν φιλοξένων παρατηρήσεων τῆς κυρίας Τόδδ καὶ τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεως, ἥς ἔτυχον αὐταί. Τέλος πρὸ τριῶν ὥρων ὠδήγησεν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὰς δύο γυναῖκας ἐφ' ἀμαξίας, μέχρι τοῦ πλησιεστέρου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Καθ' ὁδὸν προσεπᾶθῃσιν ἐπανειλημμένως, πλὴν ἐπὶ ματαίῳ, νὰ ἐπιτύχῃ περ' αὐτῶν σφαιστέραν τινὰ ἐξήγησιν. Προβληθεῖσα ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως καὶ τῆς δεικνυομένης πρὸς αὐτὴν ἑλλείψεως ἐμπιστοσύνης τὰς ἀφῆκεν ἀποτόμως εἰς τὸν σταθμὸν, χωρὶς κἄν νὰ τὰς ἀποχαιρετίσῃ. Ταῦτα ἀκριβῶς συνέβησαν. Σκέφθητε καλῶς τώρα, κύριε Χαρτράϊτ, καὶ εἰπέτε μοι, ἂν ἐκ τῶν συμβάντων χθὲς ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου ὑπάρχῃ τι δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξήγησις εἰς τὴν αἰφνιδίον ἀναχωρήσιν τῶν δύο γυναικῶν.

— Πρὸ παντὸς ἄλλου, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰφνιδίον μεταβολὴν, τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν ψυχικὴν κατὰστασιν τῆς Ἄννης Κάδερικ

καὶ ἥτις τόσον ἐτάραξε τοὺς φιλοξενούντας αὐτὴν πολλὰς ὥρας μετὰ τὴν συνάντησίν μας, καὶ ἀφοῦ εἶχε παρέλθει χρονικὸν διάστημα ἀρκετόν, ὅπως προῦνθῇ ἐκ τῆς ὁσονδήποτε σφοδρᾶς ταραχῆς, ἣν κατὰ δυστυχίαν τῇ προϋξένησε. Ἐπληροφορήθητε ὁποῖου εἶδους συνομιλία ἐγένετο μετὰ τῶν ἄλλων, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπαθεν;

— Ἀναμφιδύως, ἐξήγησα νὰ τὸ μάθω· ἀλλ' αἱ οἰκτικαὶ μέριμναι ἐμπόδισαν τὴν κυρίαν Τόδδ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν αἰθούσαν, ἐνθὰ ἐγένετο ἡ συνομιλία. Ἐνθυμεῖται μόνον ὅτι ἐγένετο λόγος, ὡς λέγει αὐτὴ, «διὰ τὰ νέα τοῦ τόπου». Ἐκ τῆς φράσεως ταύτης συμπεραίνω ὅτι ὁ λόγος περιστρέφετο περὶ τὰ μάταια καὶ ἀσήμαντα ἐκεῖνα θέματα τῆς συνήθους συνομιλίας...

— Ἰσως ἡ παιδίσκῃ τοῦ γαλακτοκομεῖου ἔχει καλλιτέραν μνήμην τῆς μητρὸς τῆς, προσέθηκα μετὰ στιγμὴν σκέψεως... Δύνασθε νὰ ὁμιλήσετε πρὸς αὐτὴν, δεσποινὶς Χάλκομβ, ὅταν ἐπιστρέψωμεν...

Ἡκούσθησε τὴν συμβουλὴν μου ταύτην, ὅτε ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μετ' ὠδήγησεν εἰς τὸ γαλακτοκομεῖον, ἐνθὰ εὗρομεν τὴν νεανίδα, ἥτις μετὰ τὰς χεῖριδας ἀνασευρυμένης μέχρι τοῦ ὧμου, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς, ἄδουσα ἐνταυτῇ φαιδρὸν τι ἄσμα.

— Ἄννα, τῇ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἔφερα ἐδῶ τὸν κύριον νὰ ἴδῃ τὸ γαλακτοπωλεῖον· εἶνε καὶ αὐτὸ μέρος ἀξιοπερίεργον τῆς ἐπαύλεως καὶ τὸ δικτηρεῖς μετ' ἐπιμέλειαν, ἥτις σοὶ περιποιεῖ τιμὴν...

Ἡ νεῆνις ἔκλαμψε καὶ ἐρυθρίωσα βαθμὴν ἀπῆντησε μετ' ἐλαφροῦς προσκλίσεως, λέγουσα ὅτι κατέβαλε πρόθυμον ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ ἐκτελῇ ὅπως πρέπει τὴν ἀνατεθειμένην αὐτῇ ἐργασίαν.

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἥσο καὶ σὺ χθὲς τὴν ἐσπέραν ὡς ἦκουσα καὶ εἶχετε καὶ ἐπισκέψεις;

— Μάλιστα, δεσποινὶς.

— Μία ἀπὸ τὰς κυρίας, αἵτινες εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἠσθένησεν αἰφνιδίως, ὡς μοι εἶπον. Ὑποθέτω ὅτι κινεῖς δὲν ἔπραξεν ἢ δὲν εἶπέ τι ἱκανὸν νὰ τὴν φοβίσῃ. Μήπως συνομιλεῖτε περὶ τινος τρομακτικοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐτάραξε;

— Ὦ, ὅχι, δεσποινὶς! ἀπῆντησεν ἡ νεῆνις γελῶσα διηγούμεθα ἀπλῶς τὰ νέα.

— Αἱ ἀδελφαὶ σου βεβαίως θὰ σοῦ ἐλεγον τὰ νέα τοῦ Τόδδ-Κόρνερ.

— Μάλιστα, δεσποινὶς.

— Καὶ σὺ θὰ ἔλεγες τὰ τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ...

— Ναί· εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι δὲν εἶπα τίποτε, δυνάμενον νὰ προσεγγίσῃ τὸν τρομὸν εἰς τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην νέαν, διότι ἐγὼ ἀκριβῶς ὁμιλοῦν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠσθένησεν... Μαῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔχω λιποθυμήσει.

Πρὶν προφθάσωμεν νὰ τῇ ἀποτεινόμεν

ἄλλας ἐρωτήσεις, προσεκλήθη εἰς τὴν θύραν τοῦ γαλακτοκομεῖου διὰ νὰ παραλάβῃ ἐν κένιστρον ὧν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνετο, εἶπα κύψας εἰς τὸ ὠτίον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ:

— Ἐρωτήσατέ τὴν μὴ κατὰ τύχην χθὲς τὴν ἐσπέραν ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ἀναμενόμενων εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ξένων...

Διὰ τοῦ βλέμματός της ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μετ' ἐβεβελώσεν ὅτι ἐνόησε, καὶ τῷ ὄντι πρῶτην ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν νεανίδα, μόλις ἐπέστρεψεν.

— Ὡ ναί, δεσποινὶς, ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ, ἀπῆντησεν ἀφελέστατα. Τὰ μόνὰ νέα, τὰ ὁποῖα εἶπα, ἦτο ἡ προσεχὴς ἀφίξις τῶν ἀτόμων, ἅτινα ἀναμένονται εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ τὸ πάθημα τῆς παραδολῆς ἀγγελᾶδος μας...

— Ὡνόμαζες κανένα; εἶπες ὅτι ἀναμένεται τὴν Δευτέραν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ;

— Μάλιστα, δεσποινὶς· εἶπα ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου. Δὲν πιστεύω νὰ ἦτο κακὸν πράγμα... δὲν πιστεύω νὰ διέπραξῃ κανὲν σφάλμα...

— Καθόλου· ἂς ὑπάγωμεν, κύριε Χαρτράϊτ· ἡ Ἄννα πιθανόν νὰ θεωρῇ μακρὰν τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, διότι τὴν ἀπασχολοῦμεν ἐκ τοῦ ἔργου τῆς...

Ἡ πρώτη μας κίνησις, μόλις εὐρέθημεν μόνοι, ἦτο νὰ σταματήσωμεν καὶ ν' ἀνταλλάξωμεν βλέμμα.

— Λοιπὸν, δεσποινὶς Χάλκομβ!.. σὰς μένει πλέον καμμιά ἀμφιβολία; ἠρώτησα.

— Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ πρέπει νὰ διευκρινήσῃ τὰ πάντα, κύριε Χαρτράϊτ, ἢ ἀλλῶς· ἡ Λαύρα Φαίρλεϊν δὲν θὰ γείνη ποτὲ σύζυγός του.

ΙΔ'

Ἐνθ' ἐκχμπτωμεν τὴν γωνίαν τῆς ἐπαύλεως, παρετηρήσαμεν ὄχημα ἀνερχόμενον ἐκ τῆς δεινδροστοιχίας. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνέμεινεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος τὴν ἀφίξιν τοῦ ὁχήματος, καὶ κατελθοῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς γηραιὸν τινα κύριον, καταβάντα ἐκ τοῦ ὁχήματος, εὐθὺς ὡς τοῦτο ἐσταμάτησεν. Ὁ ἀφικόμενος ἦτο ὁ κύριος Γίλμωρ.

Ἐξήτασα αὐτόν, ὅτε μὰς παρουσιάσας πρὸς ἀλλήλους ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας, ἣν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκρύψω. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θ' ἀπέμεινεν ἐν τῇ ἐπαύλει ὁ γέρον αὐτός· αὐτὸς θὰ ἦκουε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, διότι εἰς τὴν πείραν αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ καταφύγῃ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην αὐτοῦ θὰ εὕρισκεν ἐπαρκεῖς ἢ ὄχι τὰς ἐξηγήσεις τοῦ μνηστήρος. Ἐμελλε νὰ διατρίψῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν μέχρι ὁριστικῆς λύσεως τοῦ περὶ τοῦ γάμου ζητήματος, καὶ ἂν τὸ συνοικέσιον συνωμολογεῖτο, αὐτὸς θὰ συνέτασσε τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ἀμετακλήτως θὰ ἐδεσμεύετο τὸ μέλλον τῆς δεσποινίδος Φαίρλεϊν. Ἀπὸ τότε, ἂν καὶ δὲν εἴξευρα ἀκό-

μη ὅσα κατόπιν ἔμαθον, ὁ δικηγόρος ἐκείνος τῆς οἰκογενείας μοι ἐνέπνευεν ἐνδιαφέρον, οἷον οὐδέποτε ἡσθάνθη ὑπὲρ ἄλλου ἀγνώστου.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κυρίου Γίλμωρ ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀποδιδόμενον συνήθως κατὰ παραδόσιν εἰς τοὺς γηραιούς δικηγόρους. Εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εὐθαλές καὶ τὴν κόμην μακρὰν ὁπωσούν καὶ κτενισμένην ἐπιμελῶς· τὰ ἱμάτιά του, μελανὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐξαίρετως ἡρμυζον εἰς αὐτόν· ὁ κόμβος τοῦ λαίμοδετου τοῦ ἦτο κανονικώτατος καὶ τὰ φαιὰ χειρόκτια του ἀσπίλα. Ἡ συμπεριφορὰ του εἶχεν ὅλην τὴν τυπικὴν χάριν καὶ τὴν λεπτὴν ἀθροφροσύνην τῆς παλαιᾶς σχολῆς, πρὸς δὲ καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὸ φλέγμα, ἀπαιτούμενα εἰς ἀνθρώπον ἀναγκαζόμενον ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του νὰ ποιῇται ἐτοιμὴν χρῆσιν πάντων αὐτοῦ τῶν προσόντων. Συνεπέρανα ὅτι ἦτο χαρκατῆρος ὁμαλοῦ, αἰσιόδοξος, τυγχὼν ἀρχῆθεν τῆς συνδρομῆς εὐνοϊκῶν περιστάσεων, δικινύσας ἐντιμὸν στάδιον ἐν ἀνέτῳ εὐπορίῃ καὶ ἀφικόμενος εἰς γῆρας εὐχάριστον καὶ σεβαστὸν τοῖς πᾶσιν. Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἐντυπώσεις μου, μετὰ τὴν πρὸς τὸν κύριον Γίλμωρ παρουσιάσιν μου· ἀποδίδω δὲ αὐτῷ δικαιοσύνην, προσθέτων ὅτι αἱ περαιτέρω σχέσεις μας οὐδαμῶς μετέβηλιν αὐτάς.

Ἀφῆκα τὸν δικηγόρον καὶ τὴν δεσποινίδα Χάλλκομβ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐπαυλιν, διὰ νὰ συνομιλήσωσι περὶ οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶσιν ἐκ τῆς παρουσίας τρίτου. Αὐτοὶ διήλθον τὴν στοὰν μεταβαίνοντες εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐγὼ δὲ, κατελθὼν ἐκ νέου τὴν κλίμακα, ἐπορεύθην νὰ πλυνθῶ εἰς τὰς ἐρήμους ἀτραπούς τοῦ κήπου.

Ὀλίγαι ὥραι δικιμονῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ μοι ὑπέλειποντο· ὤφειλον ἀμετακλήτως ν' ἀναχωρήσω τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης· δὲν ἠδυνάμην νὰ καταγείνω πλέον εἰς τὰς ἐρεῦνας, ἃς ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ εἶχε καταστήσει ἀναγκαίαις. Ἀπεφάσισα ν' ἀφήσω τὴν καρδίαν μου κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον βραχὺ διάστημα ἔρμκειον τῆς θλιβερᾶς ἡδονῆς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μ' ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο. Ἄλλως τε τὸν τοιοῦτον ἀποχαιρετισμὸν ὤφειλον πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ἀδιαχώριστα εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῇ μνήμῃ μου ἀπὸ τὸ ὄνειρον τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ ἔρωτος, τὸ διαρκέσαν ἐπὶ βραχύτατον διάστημα καὶ διακοπὴν τόσον ἀποτόμως.

Περιεφερόμην ἀκουσίως εἰς τὴν ἀτραπὸν, ἥτις εὐρίσκετο ὑπὸ τὰ παρὰθύρα τοῦ σπουδαστηρίου μου, ὅπου τὴν εἶδον τὴν προηγούμενην ἐσπέρην περιπατοῦσαν μετὰ τοῦ κυναρίου της. Περιεπάτουν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ ὅποιον ἠγγισαν οἱ πόδες της μέχρι τῆς κεκλεισμένης μικρᾶς θύρας τῆς κυκλίδος, δι' ἧς προσφυλάσσεται τὸ θερμὸ κήπιον τῶν ῥόδων της.

Ὁ χειμὼν εἶχε καταστήσει γυμνὸν καὶ μελαγχολικὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ἄλλοτε

τόσον χλοερὸν καὶ γελόν. Τὰ ἄνθη, ὧν ἐκάστου τὸ ὄνομα μοι ἔλεγε, τὰ ἄνθη ἅτινα ἐγὼ τὴν ἐδίδασκον νὰ ζωγραφίζῃ, εἶχον ἐξαφανισθῇ.

Προῦχώρησα μέχρι τῆς ἱτέας, παρὰ τὴν ὁποίαν συχνάκις ἐκαθήσασμεν ἀναπνέοντες τὰ χλιαρὰ ἀρώματα τῶν θεινῶν νυκτῶν, καὶ θυμωζόμενοι τὴν ἀπεραντὸν συνεκδοχὴν τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένου πεδίου. Πέριξ μου, μετὰ θλιβεροῦ τριγμοῦ, ἐπιπτον ἐκ τῶν κλάδων τὰ φύλλα, καὶ ὁ ἄθρ πληθῆς τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ἐδάφους ἐπάγωνε τὸ σῶμά μου, μέχρι μυελοῦ ὁστέων. Ἐξακολουθῶν νὰ προχωρῶ, εὐρέθην ἐκτός τοῦ περιδούλου ἀκολουθῶν στενωπὸν, εὐρισκομένην μεταξὺ δύο φρακτῶν, ἥτις ἐν ὁμαλῇ ἀνωφερείᾳ ἦγε πρὸς τὴν πλησιόχωρον ἀκτὴν. Τὸ γηραιὸν καὶ καταβεβλημένον δένδρον, τὸ κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς στενωποῦ, ὅφ' ὃ πολλάκις ἐκαθήσασμεν διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν, ἦτο ἐμπεσοπνέμενον ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ἐστολισμένον διὰ χλόης καὶ πέτεριδος ὑπὸ γηραιὸν τινα καὶ διερωγῶτα τοῖχον, ὅπερ εἶχα συχνάκις χάριν αὐτῆς ἰχνογραφῆσαι, εἶχε μεταβληθῇ εἰς τέλμα, οὐ ἐν τῷ μέσῳ ἐξεῖχον φυτὰ τινα κατερρυπωμένα ὑπὸ τοῦ βορβόρου. Φθασας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀνωφερείας, παρετήρησά τὴν τοποθεσίαν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὰς εὐδαίμονας παρελθούσας ἡμέρας ἠγάπα τόσον νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μελετᾷ. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ γύμνωσις εἶχον ἐπιδράμει αὐτήν! Δὲν ἦτο πλέον ἡ τοποθεσία, ἥτις εἶχεν ἐντυπωθῇ εἰς τὴν μνήμην μου. Δὲν τὴν ἐφώτιζε πλέον ἡ ἐξαστραπτουσα παρουσία της· δὲν συνηνοῦτο ἡ φωνὴ της μὲ τὴν πνέουσαν εἰς τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα αὐραν. Εἰς ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἐθεώμην τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα, μοι εἶχε λαλήσει περὶ τοῦ πατρὸς της, ἀπομειναντος μόνου αὐτῆς προσταῆτος. Μοι εἶπε πόσον ἠγάπων ἀλλήλους καὶ πόσον ἀκόμη ἡσθάνετο θλίψιν, ἀναλογιζομένη τὴν στέρησιν τοῦ καὶ ἐνθυμουμένη αὐτὸν ὅσκις εἰσῆρχετο εἰς δωμάτια τινα τῆς ἐπαύλεως, ὅπου κατῴκησεν ἄλλοτε μετ' αὐτοῦ, ἡ ὅσκις κατεγίνετο εἰς ἀσχυλίαις, ἃς ἐξετέλουν ἄλλοτε ὁμοῦ. Ἡ τοποθεσία, ἣν ἔβλεπον τότε ἀκροώμενος τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην ὁμιλίαν, ἦτο πραγματικῶς ἡ αὐτή, ἣν ἔβλεπον καὶ τώρα ἐν τῇ μονώσει μου. Ἀλλὰ πόσον μοι ἐφαίνετο περηλαγμένη!

Ἄνευ θλίψεως ἀπῆλθον ἐκεῖθεν, κατῆλθον πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ διήλθον διὰ τοῦ ἔλους, παρακάμπτων τοὺς ἐξ ἄμμου λοφίσκους. Τὸ κύμα ἤφριζε θραυόμενον εἰς τὴν ἀκτὴν· εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τὴν εἶδα χαράττουσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἀλεξήλιου της γραμμὰς ἀορίστους· αὐτόθι εἶχομεν καθῆσαι ἐγγὺς ἀλλήλων καὶ αὐτὴ μοι ὁμίλει περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς πτωχῆς οἰκογενείας μου, ἀποτείνουσα μοι περὶ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου παντοίας ἐρωτήσεις μετὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰς γυναῖκας, ἀβρόφρονος λεπτότητος· αὐτόθι μὲ ἠρώτησε μετ' ἀ-

φελούς ἀπορίας, ἂν ποτε θ' ἀπεφάσιζον ν' ἀφήσω τὸν ἔρημον τοῦ ἀγάμου βίου διὰ νὰ νυμφευθῶ καὶ ἀποκτήσω οἰκογένειαν. Ὁ ἀνεμὸς καὶ τὰ κύματα εἶχον ἐξαλείψει τὰ ἴχνη, ἅτινα εἶχε χαραῖξει ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τὰ ὅποια ἐγὼ ἐπόθουν νὰ μείνωσιν αἰώνια. Ἔστρεψα τὸ βλέμμα τότε, ἐστρημένον παντὸς ἐνδιαφέροντος, ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐκείνων καὶ μονοτόνων ἐκτάσεων, καὶ τὸ μέρος, τὸ ἱερὸν δι' ἐμέ, ἐνεκα τῶν εὐχαρίστων ὥρων, ἃς διήλθον ἄλλοτε ἐκεῖ μετ' αὐτῆς, μοι ἐφάνη αἰφνης ἀγνωστον, ὡς νὰ μετεφέρθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς χώραν, ὅπου δὲν εἶχον προηγούμενως κατοικήσει.

Ἡ μελαγχολικὴ σιγὴ τῆς ἀκτῆς μοῦ ἐπάγωνε τὴν καρδίαν. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ εἰς τὸν κήπον, ὅπου εἰς πᾶν βῆμα ἐξεγείρετο ζῶσα ἡ ἀνάμνησις ἐκεῖνης!

Εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἀνδρόρου εὐρον τὸν κύριον Γίλμωρ, ἀναμεινοντά με βεβαίως, διότι, εὐθὺς ὡς μὲ εἶδεν, ἐσπευσε πρὸς συνάντησίν μου. Δὲν εὐρισκόμην εἰς ψυχικὴν κατὰστασιν, καθιστῶσαν εὐχάριστον τὴν συνάντησιν μετ' ἐνός ἀγνώστου. Ἀλλ' ἡ συνέντευξις ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ ἐδέησε νὰ τὴν ἀποδεχθῶ, φερόμενός κατ' αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Φθάνετε ἐγκαίρως, μοι εἶπεν ὁ γηραιὸς δικηγόρος. Ἐχω κατὶ νὰ σᾶς εἶπω, φίλτατε κύριε, καὶ ἂν δὲν ἔχρητε δυσκολίαν, ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Διὰ νὰ συντάμω τὸ προοίμιον, σᾶς λέγω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλλκομβ καὶ ἐγὼ συνωμύλησασμεν περὶ τινῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων, ὧν ἕνεκα ἤλθον ἐδῶ, καὶ κατὰ τὴν συνδιάλεξίν μας μοι ἀνέφερον ὅχι μόνον τὰς δυσχερέστους λεπτομερείας, τὰς συνδεομένας μὲ τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐντιμότεστον καὶ λίαν ἀξιόπαινον μέρος, ὅπερ σῆς ἀνελάβετε εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γινόμενα. Ἐνεκα τῆς συνεργίης σας ταύτης, νομίζω ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀναγγέλλων ἡμῖν ὅτι τὰς ἐρεῦνας, ἃς ὑμεῖς ἠρχίσαστε, ἀναλαμβάνω νὰ ἐξακολουθήσω ἐγὼ, βεβαιωθῆτε δέ, φίλτατε κύριε, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἀντικείμενη εἰς καλὰς χεῖρας.

— Εἰσθε, κύριε Γίλμωρ, ἀπήντησα, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἱκανώτερός μου, ὅπως συμβουλευσῆτε καὶ ἐνεργήσῃτε εἰς ὑπὸθεσιν τόσον ἀβράν. Μήπως φανῶ ἀδιάκριτος, ἂν σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἀπεφασίσατε ὠρισμένως περὶ τῆς πορείας, ἣν θ' ἀκολουθήσετε ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ;

— Τὴν ὥρισα ὅσον ἦτο δυνατόν μέχρι τοῦδε. Σκοπεύω νὰ πέμψω ἐν ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς μετὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως περὶ τῶν σχετικῶν περιστάσεων πρὸς τὸν δικηγόρον τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, ἕνα τῶν ἐν Λονδίῳ συναδέλφων μου, μετὰ τοῦ ὁποίου διατελῶ κάπως εἰς σχέσεις φιλικὰς. Θὰ φυλάξω τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ τὸ δεῖξω εἰς τὸν σίρ Πέρσιβαλ κατὰ τὴν ἀφίξίν του. Ἐφρόντισα ἤδη τινὶ τρόπῳ νὰ ἐπανεστράψω τὰς δύο γυναῖκας, ἀποστείλας ἕνα

τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἀνθρώπων τῆς ἐμπιστοσύνης μας διὰ νὰ λάβω πληροφορίας εἰς τὸν σταθμὸν. Τὸν ἐφωδιάσαμεν μὲ τὸ ἀναγκαῖον χρηματικὸν ποσὸν καὶ μὲ ὁδηγίαν λεπτομερεστάτας, καὶ μόλις ἀνέυρη τὰ ἔγγραφα τῶν, ὁφείλει νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν ὑπάγῃ. Αὐτὰ μόνον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν μέχρι τῆς Δευτέρας, ὅτε θ' ἀφίχθῃ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ. Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θὰ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ δώσῃ πάσας τὰς ἀπαιτούμενας ἐξηγήσεις, ὅς ὁφείλει τις ν' ἀναμείνῃ παρὰ παντὸς ἐγγενεὺς καὶ ἐντίμου ἀνδρός. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶνε ἀνὴρ ὑψηλῆς περιωπῆς· κατέχει θέσιν ἐπιφανῆ καὶ ἡ ὑπόληψίς του εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὡς πρὸς τὸ ἀποδοθῆναι. Ἡ πεῖρα τοῦ γήρατός μου μ' ἐδίδαξεν, ὅτι παρόμοια πράγματα συμβαίνουν σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Καὶ αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ καὶ αἱ ἀτυχεῖς γυναῖκες εἶνε πράγματα συχνάκις ἀπαντῶμενα, ἕνεκα τῆς κακῆς ἡμῶν κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἰς τὴν παρούσαν εἰδικὴν περίστασιν ὑπάρχουσιν τινες ἑκτακτοὶ περιπλοκαί, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἡ οὐσία καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς ὑποθέσεως εἶνε κοινός, κοινότατος.

— Δυστυχῶς ἐγώ, κύριε Γίλμωρ, δὲν βλέπω τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἑποψίν!

— Εἶνε φυσικόν, ἀγαπητέ μου κύριε, φυσικώτατον! Ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ βλέπω τὰ πράγματα ὑπὸ πρακτικὴν ἑποψίν· σεῖς εἰσθε νέος καὶ προτιμάτε τὴν ῥομαντικὴν αὐτῶν φάσιν. Ἄς μὴ συζητήσωμεν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ κρίνειν. Τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ καταδικάζει νὰ ζῶ εἰς ἀτμόσφαιραν συζητήσεως, διαρκῶς καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀποφεύγω τὴν συζήτησιν, ὅσκις τοῦτο εἶναι δυνατόν, ὡς εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν. Ἄς ἀναμείνωμεν τὰ γεγονότα· ὅς ἀναμείνωμεν αὐτά, ἀγαπητέ κύριε. Ἡ ἐνταῦθα διαμονὴ εἶνε εὐφρόσυνος... Ἐχει ἀρκετὸν κυνῆγι;... Πιθανῶς ὄχι... αἶ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Φαίρλη δὲν μεριμνᾷ νὰ ἐπιτηρῇ τὰ κτήματά του ὅπως πρέπει. Ἀδιαφοροῦ ὅμως... ἡ διαμονὴ εἶνε ἐξαίρετος καὶ ἡ συντροφία χαριστάτη... Ἰχνογραφεῖτε, κύριε Χαρτράϊτ; εἰσθε ζωγράφος, ὡς μοὶ εἶπον. Εἶνε λαμπρὸν πλεονέκτημα, τὸ ὅποιον καθεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ!... Καὶ εἰς τί εἶδος ζωγραφικῆς καταγίνεσθε;

Περιεπέσαμεν τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν κοινὴν ἢ χυδαίαν συνδιαλέξιν· διὰ νὰ ἡμαὶ δὲ δικιώτερος ὁφείλω νὰ εἴπω ὅτι ὁ κύριος Γίλμωρ ὠμίλει, ἐνῶ ἐγὼ προσεποιούμην ὅτι τὸν ἠκρόωμην. Ἡ προσοχή μου ἀφίστατο πολὺ, καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν θεμάτων, ἅτινα ἐπράγματευτο μετὰ στωμύλης εὐρείας λόγου. Αἱ τελευταῖαι δύο ὥραι τοῦ περιπάτου μοὶ εἶχον ἐμποιήσει ἐντύπωσιν, ὅφ' ἥς τὴν ἐπίδοξιν διετέλει ἀκόμη τὸ πνεῦμά μου. Πρὸς τί νὰ περρατείνω, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, τὴν σκληρὰν τοῦ ἀποχωρισμοῦ δοκιμασίαν;

Εἰς τίναν ἠδύνατο νὰ εἶνε χρήσιμος ἡ ἐπιπλέον εἰς τὴν ἔπαυλιν διαμονή μου; Ἐξακολουθῶν νὰ διαμένω ἔτι πλέον εἰς Κῶμ-βεργανδ ἔχονα τὸν καιρὸν μου ἀνωφελῶς. Καὶ ἐπειδὴ προθεσμία καμμία δὲν μοὶ ἐδόθη εἰς τὴν ἀπόλυσιν, ἣν ἐπέτυχον παρὰ τοῦ προϊσταμένου μου, λόγος κανεὶς δὲν ὑπῆρχεν ἐμποδίζων με νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἀναχώρησίν μου.

Διὸ ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω. Ὑπελείποντο ὥραί τινες τῆς ἡμέρας καὶ ἐσκέφθην ἐμετακλήτως ν' ἀνελθῶ μετὰ μεσημβρίαν τὴν εἰς Λονδίον ἀγούσαν. Ἐπωφελήθην τῆς πρώτης τυχούσης προφάσεως διὰ ν' ἀποχωρισθῶ εὐγενῶς παρὰ τοῦ κυρίου Γίλμωρ καὶ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς τὰ δωματίά μου.

Ἀνερχόμενος συνήντησα εἰς τὴν κλίμακα τὴν δεσποινίδα Χάλλκομπ, ἥτις, ἐννοήσασα ἐκ τῆς σπουδῆς μεθ' ἥς ἐβαδίζα καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡθους μου ὅτι νέαι τις σκέψεις μὲ κατεῖχε, μὲ ἠρώτησε τί συνέβη. Ἀνεκίνωσα εἰς αὐτὴν μεταχειριζόμενος τὰς αὐτὰς ἐκφράσεις. ὅς ἀνωτέρω ἀνέφερα, τοὺς λόγους, ἐξ ὧν ἐπείσθην νὰ ἐπιταχύνω τὴν ἀναχώρησίν μου.

— Ὅχι, ὄχι, μοὶ εἶπε μεθ' ἑβρᾶς καὶ συμπαθοῦς ἐπιμονῆς· πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν ὡς φίλοι· συμμερίσθητε τὴν τραπεζάν μας ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμη. Μείνατε εἰς τὸ δεῖπνον, μείνατε καὶ ὡς προσπαθήσωμεν νὰ διέλθωμεν καὶ τὴν τελευταίαν ἐσπέραν φαιδρῶς ὅσον τὸ δυνατόν, ὅπως ἄλλοτε. Σὰς παρακαλῶ ἐγώ, σὰς παρακαλεῖ καὶ ἡ κυρία Βέζεϊ...

Εἶτα ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγον προσέθηκε·

— Καὶ ἡ Λαύρα ἐπίσης ἐνώνει τὰς παρακλήσεις τῆς μὲ τὰς ἰδικάς μας.

Ὑπεσχέθην νὰ μὴ ἀναχωρήσω. Ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω εἰς καμμίαν ἐξ αὐτῶν οὐδὲ σκιὰν λυπηρὰς ἐντυπώσεως.

Ἐκρίνα κατὰλληλον ν' ἀναμείνω τὴν στιγμὴν τοῦ δεῖπνου εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, κατῆλθον δὲ ὅτε ἐδόθη τὸ σημεῖον διὰ τοῦ κώδωνος.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον ἀπευθύνει τὸν λόγον πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη οὔτε καὶ τὴν εἶχον ἴδει. Ἡ πρώτη μας συνάντησις, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὑπῆρξε δεινὴ δοκιμασία διὰ τὴν ἀπαθείαν καὶ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ. Καὶ αὕτη προσεπάθησε πάσῃ δυνάμει ν' ἀνκαλέσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ καιροῦ, ὅστις εἶχε παρέλθει ἀνεπιστρεπτὴ πλέον! Εἶχεν ἐνδυθῇ ἐν τῶν φορεμάτων, τὸ ὅποιον κατ' ἐξοχὴν μοὶ ἠρεσκε καὶ τὸ ἐθαύμαζον, ἐκ μεταξὺς χρώματος κυανοῦ βαθέος, κεκοσμημένον διὰ τριχάπτων. Προῦχώρησε πρὸς ὑπάντησίν μου μετ' ἄκρας σπουδῆς καὶ προθυμίας, μοὶ ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφελούς καὶ ἀπερίττου εὐλικρινείας, μεθ' ἥς μὲ ὑπεδέχeto κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μας. Ἀλλὰ αἱ παγεροὶ τῆς δάκτυλοι, αἱ τρέμοντες μεταξὺ τῶν ἰδικῶν μου, αἱ ὥραὶ περικαί της, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἤστραπτεν ἐρόθημά τι

ᾧρεϊ καλῆς ζωηρά, τὸ μειδίαμα, ὅπερ, ἀνατέλλον βεβαιασμένον ἐπὶ τὰ χεῖλη της, ἐσθένυτο βαθμηδὸν ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥεῖαν τοῦ βλέμματός μου, ἐμαρτύρουν ἀκούοντας διὰ πόσης αὐταπαρησίας κατώρθου νὰ διατηρῇ τὴν φαινομενικὴν ἐκείνην ἀταραξίαν. Ἡσθάνομην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτι τὴν ἠγάπων πλέον ἢ ποτέ!

Ὁ κύριος Γίλμωρ πολὺ μᾶς ἐβοήθησε κατὰ τὴν δύσκολον ταύτην περίστασιν. Ἦτο λίαν εὐθύμους καὶ διηύθυνε τὴν συνδιαλέξιν μετὰ σπανίας ἐτοιμότητος. Ἡ δεσποινὶς Χάλλκομπ τὸν ἐβοήθει σπουδαίως κατὰ τοῦτο, ἐγὼ δὲ ἠκολούθουν, ὅσον μοὶ ἦτο δυνατόν. τὸ παράδειγμα, ὅπερ αὐτῇ μοὶ ἐδίδεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, δι' ὧν τόσον καλῶς ἐγίνωσκε νὰ διερμηνεύῃ τὰς παντοίας ἐκφράσεις, ἦσαν προσηλωμένοι διαρκῶς ἐπ' ἐμοῦ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεῖπνου ἀποτείνοντές μοι ἄφωτον, ἀλλ' εὐγλωττον ἱεσίαν: «Βοηθήσατε τὴν ἀδελφὴν μου, ἐφαίνοντο λέγοντες διὰ τοῦ ἀνησυχου αὐτῶν βλέμματος, βοηθήσατε τὴν ἀδελφὴν μου καὶ θὰ βοηθήσητε καὶ ἐμεῖ!»

Τὸ δεῖπνον παρῆλθεν ἀρκετὰ καλὰ. Ἡ ἐπιπλυστος ἀταραξία μας διετηρήθη ἀμειώτως. Ὅτε αἱ κυρίαι ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀπεμείναμεν μόνοι, ὁ κύριος Γίλμωρ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἐστιατόριον, νέον περιστατικὸν παρουσιάσθη, ὅπως προσελκύσῃ τὴν προσοχήν μας καὶ μοὶ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διατηρήσω ἐπὶ τινος στιγμᾶς τὴν σιγὴν, ἥτις μοὶ ἦτο ἀναγκαῖα ὅπως ἡσυχάσω. Ὁ θεράπων, ὁ ἀποσταλὴς πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς Ἀννης Κάδερικ καὶ τῆς κυρίας Κλέμεντς, ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆλθον ἐν τῷ ἄμα, ὅπως ἀνακρινώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας του.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κύριος Γίλμωρ, τί ἔμαθες;

— Ἀνεκάλυψα, ἀπήντησεν ὁ θεράπων, ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἔλαβον εἰς τὸν ἐδῶ σταθμὸν εἰσιτήρια διὰ Καρλαίλ.

— Καὶ ἀφοῦ ἔμαθες αὐτό, θὰ μετέβης βέβαια εἰς Καρλαίλ;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ μετὰ λύπης ὁφείλω νὰ σὰς εἴπω ὅτι ἐκεῖ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνέυρω κανὲν ἴχνος τῶν δύο γυναικῶν.

— Ἐζήτησες πληροφορίας εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἰς τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα;

— Ἐπίσης.

— Καὶ παρέδωκες εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων, τὴν ὁποίαν συνέταξας;

— Τὴν παρέδωκα.

— Πολὺ καλὰ· ἐπράξες πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ πράξω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἐπομένως τὰ πράγματα θὰ μείνωσιν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον μέχρι νεωτέρας τινὸς περὶστάσεως. Ἡμεῖς, κύριε Χαρτράϊτ, ἐξηκολούθησεν ὁ γηραιὸς δικηγόρος, ἀφοῦ ὁ θεράπων ἀπῆλθεν, διεθέσαμεν καλῶς ὅσα μέσκα εἶχομεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. Μέχρι τοῦδε ὅμως αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες ἐφαίνοντο ἐπιτηδείότεραι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ δὲν

μὰς μένει ἄλλη ἐλπίς νὰ μάθωμέν τι θε-
τικόν, εἰμὴ μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ σιρ Πέρ-
σιβάλ Κλάυδ... Ἐπιθυμεῖτε νὰ γεμίσω
ἐκ νέου τὸ ποτήριόν σας ;... Εἶνε ἐξαίρε-
τος αὐτός ὁ οἶνος τοῦ Πόρτου, παλαιός
καὶ πολὺ τονικός... Ἐγὼ ὅμως ἔχω καλ-
λιτέραν ποιότητα ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν ἀ-
ποθήκην μου.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς
τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, ἐνθα διήλθον τὰς
εὐδαιμονεστάτας τῆς ζωῆς μου ἐσπέρας,
καὶ ὅπου δὲν ἔμελλον πλέον νὰ ἐπανιδῶ
ἐκείνην ποτὲ !... Ἀφ' οὗτου αἱ ἡμέραι ἐγέ-
νοντο βραχύτεραι καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους
παγερά, ἡ θέα τῆς αἰθούσης εἶχε μετα-
βληθῇ. Αἱ πρὸς τὸ ἀνδρὸν ὑαλόφρακτοι
θύραι ἦσαν νῦν κεκλεισμέναι καὶ ἐκαλύ-
πτοντο ὑπὸ πυκνῶν παραπετασμάτων.
Ἀντὶ τοῦ ἡδέος ἐκείνου σκιάφωτος τῆς
ἐσπερινῆς λύκης, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ
ὁποῦ συνήθως ἐκαθήμεθα αὐτόθι συν-
διαλεγόμενοι, ἡ ζωὴ ἡ λάμψις τῶν κη-
ρίων ἐλάμβανεν νῦν τὸ ὄμμα μου. Τὰ πάντα
εἶχον μεταβληθῇ, καὶ τὸ ἐσωτερικόν καὶ
τὸ ἐξωτερικόν !

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ὁ κύριος
Γίλμωρ ἐκάθηντο παρὰ τινὰ τράπεζαν
παιγνιδίου. Ἡ κυρία Βέζεϋ εἶχε κατα-
φύγει εἰς τὸ σύνθημα αὐτῆς ἀνακλιντρον.
Ὅλοι διήρχοντο τὴν ἐσπέραν των ὅπως
πάντοτε, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη
ἀνωμαλία, καὶ ἡ τοιαύτη παρατήρησις
μου κατέστησε τὴν θέσιν μου μᾶλλον ἀλ-
γεινὴν. Εἶδα τὴν δεσποινίδα Φαίρην ἰ-
σταμένην ἀκίνητον παρὰ τὸ ἀναλόγιον
τῆς μουσικῆς· ἄλλοτε μετὰ πόσης προ-
θυμίας θὰ ἔσπευδον πρὸς αὐτήν ! ἄλλ' ὅ-
μως ἔστην ἀναποφασίστως, μὴ γινώσκων
τί νὰ πράξω, καὶ ἂν ὤρηνον νὰ μεταβῶ.
Ῥίψα αὐτὴ τὸ βλέμμα πρὸς ἐμὲ, ἔλα-
βεν ἐν τετραδίου μουσικῆς καὶ προύχω-
ρησεν ἀφ' ἐκυτῆς πρὸς συνάντησίν μου.

— Θέλετε νὰ ἐκτελέσω καμμίαν ἀπὸ
τὰς μελωδίας τοῦ Μόζαρτ, τὰς ὁποίας
τόσον ἀγαπᾶτε ; με ἠρώτησεν ἀνοίγουσα
τὸ τετραδίον μετὰ σπουδῆς καὶ ἐν τα-
ραχῇ, με τὸ βλέμμα τεταπεινωμένον.

Καὶ πρὶν ἢ προφθάσω νὰ τὴν εὐχαρι-
στήσω, μετέβη ταχέως καὶ ἐκάθησε πρὸ
τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἡ παρὰ τὸ ὄργανον
ἔδρα, εἰς ἣν συνείθιζον ἐγὼ νὰ καθήμαι,
ἔμενε κενή. Ἐξετέλεσε τινὰ προανακρῦ-
σματα, ἀκολούθως στραφείσα ἔρριψε τὸ
βλέμμα τῆς πρὸς ἐμὲ καὶ ἐπανάφερεν αὐ-
τὸ πρὸς τὴν μουσικὴν.

— Δὲν θέλετε νὰ καθήσητε εἰς τὴν συ-
νήθη σας θέσιν ; μοι εἶπε μετὰ τινος προ-
σπαθείας, ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Δύναιμι λοιπόν νὰ καθήσω ἐπ' αὐ-
τῆς τὴν τελευταίαν ἐσπέραν ; ἀπήντησα.

Δὲν ἀπεκρίθη εἰς τοὺς λόγους μου. Ἐ-
φαίνετο καταβάλλουσα πᾶσαν αὐτῆς τὴν
προσυχὴν εἰς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς μου-
σικῆς, ὅπερ ἐγίνωσκον ἐκ μνήμης καὶ
πολλάκις εἶχεν ἄλλοτε ἐκτελέσει ἐνώπιόν
μου, χωρὶς ποσὺς ν' ἀνοίξῃ τὸ τετραδίον.
Δὲν ἀμφέβαλα ὅτι μ' ἐνόησε, δὲν ἀμ-
φέβαλα ὅτι ἠσθάνετο τὴν παρουσίαν μου
ἐγγὺς αὐτῆς καὶ τοῦτο, διότι ἔβλεπα τὸ

ἐρύθημα τῶν παρειῶν τῆς ἐξαφνίζομενον
καὶ εἰς τὴν ὥραίαν μορφήν τῆς βαθμη-
δὸν ἐξαπλουμένην πελιδνὴν ὠρότητα.

— Ἡ ἀναχώρησίς σας πολὺ με θλίβει,
μοι εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουμένης,
ἐνῷ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο ἀτενῶς προσηλω-
μένον ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ τετραδίου, οἱ δὲ
δάκτυλοί τῆς εὐκίνητοι ἐφέροντο ἐπὶ τῶν
πληκτρῶν μετὰ πυρετώδους γοργότητος,
ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε, εἶχον περατηρήσει
εἰς αὐτήν.

— Θὰ ἐνθυμούμαι αὐτὸν τὸν καλὸν
λόγον, δεσποινὶς Φαίρην, ἐπὶ μακρόν, καὶ
ἀφ' οὗ ἀκόμη ἀνατεῖλῃ καὶ δύσῃ ἡ ἡμέρα
τῆς αὐρίου, ἀπήντησα.

Ἡ ὥρᾳ μορφή τῆς ἐγένετο ἔτι ὠχρο-
τέρα, ἔστρεψε δὲ ἀλλοχρὺ τὸ βλέμμα διὰ
ν' ἀποφύγῃ τὸ ἰδικόν μου.

— Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τῆς αὐρίου,
εἶπεν. Ἄς ἀφήσωμεν νὰ λελήσῃ ἡ μου-
σικὴ με γλῶσσαν πολὺ ἐκφραστικώτεραν
τῆς ἰδικῆς μας· αὐτὴ καὶ μόνη ἂς μὰς
ἀπασχολήσῃ ἀπόψε.

Καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμον. Ἐξ αὐτῶν
ἐξῆλθεν ἐλαφρὶς στεναγμός, ὃν μάτην
προσέπαθον νὰ κατὰπνιξῇ. Οἱ δάκτυλοί
τῆς μετὰ δισταγμοῦ ἔκρουον τὰ πληκτρά
καὶ παρὰ τὸν ἥχον διέφυγεν αὐτοῦς. Θέ-
λουσα νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα ἐταράχθη
καὶ ἐσυγχίσθη ἔτι μᾶλλον, καὶ ἀφῆκεν
ἐπὶ τέλους τὰς χεῖράς τῆς νὰ κατὰπέσω-
σιν ἀδρανεῖς μετὰ πείσματος καὶ δυσ-
ρεσκείας. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ὁ κύ-
ριος Γίλμωρ, ἐκ τοῦ τραπέζιου τοῦ παι-
γνιδίου παρ' ὃ ἐκάθηντο, προσέβλεψαν
αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ
κυρία Βέζεϋ, ἣτις ἀρπυνησθεῖσα ἐπὶ τοῦ
ἀνακλιντροῦ, ἔνεκα τῆς ἀποτόμου δια-
κοπῆς τῆς μουσικῆς, ἐξήγησεν ἐξηγήσεις
περὶ τοῦ συμβάντος.

— Εἰξεύρετε νὰ πιζέτε οὕτως, κύριε
Χαρτράϊτ ; με ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Χάλ-
κομβ ῥίπτουσα βλέμμα ἐκστατικόν ἐπὶ
τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς κατεῖχον.

Ἐνόησα τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν λό-
γων τῆς καὶ ἠσθάνην ὅτι εἶχε δίκαιον.
Διὸ ἠγέρθη ἐν τάχει καὶ ἐκάθησε παρὰ
τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου. Καθ' ἣν
στιγμὴν ἀπεμακρυνόμεν τοῦ κλειδοκουμ-
βάλου, ἡ δεσποινὶς Φαίρην ἔστρεψε τὴν
σελίδαν τοῦ τετραδίου, κρούουσα δὲ τὰ
πληκτρά διὰ χειρὸς μᾶλλον εὐσταθοῦς καὶ
ἀποδίδουσα εἰς τοὺς ἦχους περιπαθεστέ-
ρον ἔκφρασιν.

— Θὰ τὸ ἐκτελέσω, εἶπε, θέλω νὰ τὸ
ἐκτελέσω τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐσπέραν.

— Ὅρισατε, κυρία Βέζεϋ, εἶπεν ἡ δε-
σποινὶς Χάλκομβ, ὁ κύριος Γίλμωρ καὶ
ἐγὼ ἐδρύνθημεν τὸ παιγνίδιον... Ἄς
πιζῶμεν ὅλοι ὁμοῦ ἔνα οὕτως... Ἀμ-
βάνει μέρος καὶ ὁ κύριος Χαρτράϊτ.

Ὁ γηραιὸς διαγόρος ἐμεῖδισε σαρ-
δονικῶς. Κερδίζων μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης ἐν τῷ παιγνιδίῳ, ἀπέδωκε τὴν
διοργανωθεῖσαν παρὰ τῆς δεσποινίδος
Χάλκομβ αἰφνιδίον ἀλλοτρίαν τοῦ παιγνι-
δίου εἰς τὴν ἀποστροφὴν, ἣν πᾶσαι αἱ
κυρίαι αἰσθάνοντο πρὸς τὰ παιγνίδια
εἰς ἃ ἔπαιζαν.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας παρήλθε,
χωρὶς καίτη νὰ μοι ἀποτεῖν μίαν λέξιν
ἢ νὰ μοι ῥίψῃ ἐν βλέμμα. Αὐτὴ ἐκάθητο
παρὰ τὸ κλειδοκουμβάλον, ἐγὼ δὲ παρὰ
τὴν τράπεζαν. Ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ
ἀκαταπαύστως τὰ πληκτρά, ὡς νὰ ἐξῆται
ἐν τῇ μουσικῇ παρηγορίᾳ καὶ καταφύ-
γιον. Ὅτε μὲν οἱ δάκτυλοί τῆς ἔθιγον τὰ
πληκτρά μετὰ βραδύτητος ἡρέμου καὶ οἱ
περιπνεῖς ἦχοι ἀπέκτων μελαγχολικὴν
ἀνέκφραστον γοητείαν, ὅτε δὲ ἡ κρούσις
ἐγένετο ἀσθενεστέρα καὶ οἱ δάκτυλοί τῆς
ἐπλανῶντο μηχανικῶς, ὡς νὰ ἦτο εἰς αὐ-
τὴν τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἀναιρὸν καὶ κοπιώδες.
Ἐν τούτοις, με ὅλας ταῦτας τὰς φάσεις,
ἐνέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, τοῦ νὰ
ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τὰ διάφορα μου-
σικὰ τεμάχια, καὶ τότε μόνον ἠγέρθη, πα-
ρικήσασα τὸ κλειδοκουμβάλον, ὅτε πάν-
τες ἡτοιμάζοντο ν' ἀποσυρθῶσιν.

Ἡ κυρία Βέζεϋ εὐρίσκειτο πλησιέστε-
ρον τῶν ἄλλων εἰς τὴν θύραν καὶ μοι ἔ-
τεινε πρώτη τὴν χεῖρα.

— Δὲν θὰ σᾶς ἴδω πλέον, μοι εἶπεν ἡ
πρεσβύτις, καὶ λυπούμαι πολὺ, διότι θὰ
μὰς ἀφήσητε. κύριε Χαρτράϊτ. Ὑπῆρξα-
τε πάντοτε ἀγαθὸς καὶ ἀδρόφρων. Σᾶς
εὐχόμαι πᾶσαν εὐτυχίαν. Χαίρετε !

Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τοῦ κυρίου Γίλ-
μωρ.

— Ἐλπίζω, κύριε Χαρτράϊτ, μοι εἶπεν,
ὅτι τὸ μέλλον μὰς ἐπιφυλάττει τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον...
Εἰσθε πληρέστατα βέβαιος ὅτι ἡ ὑπόθε-
σις ἀνετέθη εἰς καλὰς χεῖρας, δὲν εἶνε ἄ-
ληθές ;... Βέβαια, αὐτὸ ἐννοεῖται !... Ὡ,
Θεέ μου, τί ψῆχος κάμνει ἀπόψε ! Μὴ μέ-
νετε ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν... Καλὸν ταξεί-
δι, φίλτατε κύριε, καλὸν ταξείδι !

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπλησίασεν...

— Αὐρίον τὸ πρῶτ' τὴν ἐδδόμην καὶ ἡ-
μίσειαν, εἶπεν.

Ἀκολούθως κύπτουσα πρὸς ἐμὲ καὶ
λαλοῦσα ταπεινῇ τῇ φωνῇ προσέβηκεν :

— Ἡ συμπεριφορὰ σας τὴν ἐσπέραν
ταύτην κατέκτησε διὰ παντός τὴν φι-
λίαν μου.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρην προσῆλθε τε-
λευταία.

Καθὼς ἐλάμβανα τὴν χεῖρά τῆς, ἀνα-
λογιζόμενος ὁποῖα ἡμέρα ἔμελλε ν' ἀνα-
τεῖλῃ τὴν ἐπισύσαν, δὲν ἐτόλμησα ν' ἀνυ-
ψώσω πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω λίαν ἐνωρίς,
εἶπον· διὰ τοῦτο, δεσποινὶς Φαίρην, θὰ
εἶμαι μακρὰν πρὶν...

— Ὅχι, ὄχι !... εἶπε μετὰ σπουδῆς
διακόπτουσα με, μὴ ἀναχωρήσετε, πρὶν
ἐξέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ κατα-
βῶ νὰ προγευματίσωμεν μαζὶ με τὴν
Μαριάνναν. Δὲν εἶμαι τόσον ἀχάριστος,
οὐδ' ἐπιλήσιμων τῶν τριῶν μηνῶν, ὡς
διήλθομεν ὁμοῦ.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ πλέον,
ὡς νὰ τῇ ἔλειπεν ἡ πνοή. Ἡ χεὶρ τῆς
ἔθλιψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἰδικήν μου, τὴν
ἀφῆκε κατόπιν νὰ καταπέσῃ καὶ πρὶν δυ-
νηθῇ νὰ εἴπῃ : « Καλὴν νύκτα » ἐγένετο
ἄφρατος.

Φθάνω ταχέως εἰς τὸ πέρας τῶν λυπηρῶν τούτων ἀναμνήσεων, ὅπερ δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω, ὡς δὲν ἡδυνήθην ν' ἀποφύγω καὶ τὴν ἡὲ τῆς τελευταίας ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμελλον ν' ἀνχωρήσω ἐκ Λίμεριτζ-Χάουζ.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια, ὅτε κατήλθον. Ἐν τούτοις καὶ αἱ δύο γυναῖκες εἶχον προηγηθῇ καὶ παρεκάθηντο παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος. Ἐν τῇ παγερᾷ ἐκείνῃ ἀτμοσφαῖρα, ἐν τῇ συγκεραμμένη λάμπει καὶ τῇ μελαγχολικῇ σιγῇ τῆς πρωῒς ἐκαθήσασιν προσπαθύντες νὰ φάγωμεν καὶ νὰ συνομιλήσωμεν. Ἀλλὰ πᾶσαι ἡμῶν αἱ προσπαθεῖαι, ὅπως διατηρήσωμεν τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀταραξίαν μας, ἦσαν καὶ ἐπώδυνοι καὶ ἀνωφελεῖς. Διὸ ἡγέρθη, ὅσον ἡδυνήθην ταχύτερον, ὅπως θέσω πέρας εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκωμ, ἥτις εὐρίσκετο πλησίον μου, ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν μου, ἃς ἔτεινα πρὸς ἀμφοτέρους. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη τότε στραφεῖσα αἰφνης ἐξήλθε μὲ βῆμα ἐσπευσμένον ἐκ τῆς αἰθούσης.

— Καλὰ ἔκκεμεν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκωμ, ἀφ' οὗ ἡ θύρα ἐκλείσθη καλλίτερον διὰ σὰς καὶ δι' ἐκείνην.

Παρήλθεν ἐν λεπτὸν πρὶν δυνηθῶ νὰ ὁμιλήσω. Ἦτο λυπηρότατον, σκληρότατον νὰ τὴν χάσω διὰ παντός, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν μίαν λέξιν ἢ ἐν βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐν τούτοις δι' ὑστάτης προσπαθείας ἀπέκρυψα τὸν πόνον μου. Ἡθέλησα ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Χάλκωμ, ἀποτεινὼν εἰς αὐτὴν τὰς καταλληλοτάτας ἐκφράσεις, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἃς ματαίως ἀνεζήτητον, κατέληξαν εἰς μόνην τὴν ἐξῆς φράσιν μου:

— Ἐγενόμην ἄξιος, ὥστε νὰ μοῦ γράψετε;

Αὐτὸ καὶ μόνον ἡδυνήθην νὰ εἶπω!

— Ἐγένεσθε ἄξιος εὐγενέστατα παντός ὅ,τι δυνηθῶ νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν ἐνόσφ' ὧμεν ἀμφοτέροι. Θὰ σὰς πληροφωρήσω ἀκριβῶς οἰανδήποτε ἐκδοκῶν λάβῃ ἢ ὑπόθεσις αὕτη.

— Καὶ ἂν τύχη νὰ σὰς εἶμαι χρήσιμος, ἀδιάφορον πῶς καὶ πότε, καὶ ὅταν ἀκόμη πᾶσα ἀνάμνησις τῆς ἀξιώσεώς μου, τῆς παραφροσύνης μου ἐξλείψῃ...

Δὲν ἡδυνήθην νὰ προσφέρω ἄλλην λέξιν. Μοὶ ἔλειπεν ἡ φωνὴ καὶ ἀκουσίως αἱ ὀφθαλμοὶ μου ὑγράνθησαν ἐκ δακρύων.

Ἐλαβεν ἐκείνη ἀμφοτέρους τὰς χεῖράς μου καὶ τὰς ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραψαν, τὸ μελάγχρουν πρόσωπόν τῆς ἐχρωματίσθη ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθρήματος, καὶ ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τῆς ἐγένετο ὠραία ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως τῆς γενναιοφροσύνης τῆς ψυχῆς τῆς.

— Ναί, εἶπεν· ἂν ἐπέλθῃ τοιαύτη ὥρα, θὰ ἔχω πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην· θ' ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς φίλον καὶ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης, ὡς πρὸς ἀδελφὸν ἰδικόν μου καὶ ἰδικόν τῆς.

Καὶ σιωπήσασα μὲ προσεῖλκυσε εἰς

τὰς ἀγκάλας τῆς, τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ὡς νὰ ἦτο δὲ ἀδελφὴ μου πεφιλημένη μὲ ἡσπάζετο εἰς τὸ μέτωπόν. Εἶτα ἀποκαλοῦσά με διὰ τοῦ κυρίου ὀνόματός μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ, Βάλτερ! μοὶ εἶπε· μέινετε ἐδῶ καὶ ἡσυχάζετε ὀλίγον, εἴνε προτιμότερον καὶ δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς νὰ μὴ μέινω ἐδῶ μαζί σας. Θὰ σὰς ἴδω, ὅταν θ' ἀνχωρήσετε, ἀπὸ τὸ παρὰθυρον.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης· ἐστράφη πρὸς τὸ παρὰθυρον καὶ εἶδον ἐκτεινομένην ἐνώπιόν μου τοπογραφίαν φθινοπώρου ἔρημον καὶ μελαγχολικὴν. Ἐμείνα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἕως νὰ παρέλθῃ ἐν μέρει ἡ συγκίνησις μου, πρὶν ἀφήσω καὶ ἐγὼ τὴν αἰθουσαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφήσω διὰ παντός!

Παρήλθεν ἐν λεπτὸν καὶ πλέον ἔως, ὅτε ἤκουσα αἰφνης σιγὰ σιγὰ ἀνοιγομένην τὴν θύραν καὶ θροῦν γυναικείας ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἡ καρδίᾳ μου ἐπαλλεβιαίως ὅτε ἐστράφη. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἤρχετο πρὸς ἐμέ!

Ἐσταμάτησεν ἀσθμαίνουσα, ὅτε τὰ βλέμματά μας συνηντήθησαν καὶ εἶδεν ὅτι εἴμεθα μόνοι. Εἶτα, μετὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες χάουσι συνήθως εἰς τὰς ἀσημάντους περιστάσεις, σπκνίως ὅμως εἰς τὰς σοφράς, ἐξηκολούθησε προχωροῦσα πρὸς ἐμέ ὡρὰ καὶ παραδόξως ἀτάραχος, σύρουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸ ἣν διήρχετο καὶ διὰ τῆς ἄλλης, καταβιβασμένης πρὸς τὸ πλευρόν τῆς, κρατοῦσα ἀντικειμένον τι, ὅπερ μοὶ ἀπέκρυπτον αἱ πτυχαὶ τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ὑπῆγα ἐπάνω, μοὶ εἶπε, διὰ νὰ φέρω αὐτό. Εἶνε ἐνθῦμον τῆς διαμονῆς σας εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ τῶν φίλων, ἐκ τῶν ὁποίων θ' ἀποχωρισθῇτε... Ὅτε ἐτελείωσα αὐτὸ τὸ ἔργον, εὐρετε ὅτι εἶχα ἀρκετὰ προοδεύσει εἰς τὴν τέχνην, διὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐπροτιμᾶτε αὐτὸ παντός ἄλλου ἀντικειμένου...

Καὶ στρέφουσα ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν μοὶ προσήνεγκε μικρὸν ἰχνογράφημα, ὅπερ διὰ χειρὸς τῆς εἶχεν ἐκτελέσει, πικριστὼν τὸ θερινὸν περιπτερον τοῦ κήπου, ὅπου εἶδομεν ἀλλήλους διὰ πρώτην φορὰν. Τὸ χαρτίον, ὅπερ μοὶ ἔτεινε, ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μου ἔτρεμεν, ὅτε τὸ ἔλαβον.

[Ἐπειτα σὺ λέγει]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Ἀξάφνα ἡ γυναῖκά μου ἄρχισε νὰ φέρνεται πρὸς ἐμέ μὲ ψυχρότητα, καὶ... ἔμαθα τέλος πάντων τὴν αἰτίαν. Ἐγείνα τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ καὶ θέλησα νὰ τὴν σκοτώσω· ἀλλ' αὕτη μοὶ εἶπε: «Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἔχης τώρα πληρωμένα τὰ χρέη σου, γιὰτὶ ἔτσι δὲν θὰ ἤμουν ἀνγκιστρωμένη νὰ παραδοθῶ...» Ἐχασα ἀπὸ τότε τὰς φρένας μου, ἔρριξα δίκην στὴ γυναικά εἰς τὴν Χάβρην.

μου, καὶ ἄρχισα νὰ πίνω, γιὰ νὰ λησμονῶ τὰ κακά μου... Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ζῶ μόνο γιὰ τὸ μικρὸ μου Διονύσιον: Ἦτο παιδί μου αὐτό... ὦ, μὴ γελάτε, ἢ σὰς κτυπῶ καὶ τοὺς δύο μὲ τὸ μπαλτά...

Καὶ ὁ ἀλιεὺς ἤρπασε τὸν πέλεκυν του. Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Παυλὶνα ὀπισθοδρόμησαν μέχρι τῆς πύρας.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐν ὀλίγον ἴδεν ἐκ τῆς κολοκύνθης του, ἦν πάντοτε ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ, ὁ ἀλιεὺς ἐξηκολούθησε:

— Ἐγείνα μέθυσοι... δὲν ἐζούσα παρὰ γιὰ τὸ μικρὸ μου, ποῦ εἶχα χρέος νὰ ἀνθρώψω.... Ἦταν παιδί μου καὶ εἰς ἐμὲ κλῆ πῶς οἱ κακοὶ καταστρέφουν τὰ παιδία τους· αὐτὸ μ' ἐδαστούσε... καὶ ἐπειτα... ἔνα παιδί μ' ἔμπορε νὰ ἦνε σπόρος ἐνὸς ἀθλίου, μὴ μ' ἔμπορε νὰ γείνη τίμιος ἄνθρωπος... Ὑῆς τὸ βράδυ ἐγύρισα στὸ σπῆτί μου κοπιεσμένος... ἡ δουλειὰς μ' ἀνάγκασαν δύο βραδυαὶς νὰ κοιμηθῶ ἔξω. Εἰς τὴν περυσία μου δὲν ἐδείξατε οὔτε ταραχή, οὔτε φύλαξι· μ' ἐπήρατε γιὰ μεθύσμενον, ἐνῶ δὲν ἤμουν· μιλούσατε ἐλεύθερα καὶ σύ, ἄρχε, ἔλαβες τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῆς μ' ἐπρόστα μου: — «Δὲν ἔχεις ἔνα παιδί γιὰ νὰ ἀναθρέψῃς»· ἔχεις δύο... τὸ δικό μας εἶνε μάλιστα τὸ πρῶτό σου... Ἐτσι λοιπόν, ἀθλίε, μαζί μὲ σὲ ἐμπάξα στὸ σπῆτί μου τὴν ἀτιμία· ἐσὺ ὁ προστατῆς μου μ' ἔκαμες νὰ στεφανωθῶ τῇ παλλακίδι σου... Θεέ μου! καὶ ἐγὼ δὲν ἔξερω πῶς δὲν σὰς ἐπνίξα ἐκείνη τὴν ὥραν. Ὅταν μὲ εἶδες σήμερον, Παυλὶνα, ἐγάλασες καὶ μοὶ εἶπες: «— Γιάνην, ἔχω ἐπιθυμία νὰ κάμω ἕνα περίπατο μὲ τὸ καλύτερον· παρεκάλεσα τὸν κύριον Μάξιμον νὰ σου τὸ ζητήσῃ:» — Ἐρρίξα μὲ τὴν ὑπερήφανη ἡσυχίαν τῆς κακῆς ψυχῆς σου καὶ ἐσώπασα... ἐτρέκλιξα σὰ μεθύσμενος... ἔπειτα μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ καταστρέψω καὶ σὰς καὶ τὸν ἐκυτόν μου... Εἶδα τὸν καιρὸ βοηθητικό... καὶ ἐδέχθηκα τὸν περίπατο· ἡ σκέψις μου ἦταν αὕτη: εἴτε παιδί μου, εἴτε παιδί σας, τὸν ἀγαπῶ τὸ Διονύσιον μου, καὶ δὲ θέλω νὰ μάθῃ ποτὲ τί ἦταν ἡ μάχη τοῦ Γυναικῆ, ἀντρας, ἐραστής, ὅλοι πρέπει νὰ ἀποθάνουν... τὸ παιδί θὰ ζήσῃ τίμιον, μὲ τὰ χρήματα τοῦ πατέρου του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συντεχνητῶν μου, ποῦ θὰ νομίσουν πῶς ἐναυαγήσαμε, καὶ θὰ προστατέψουν βέβαια τὸ παιδί μας... Ἐλα τώρα, Παυλὶνα, κόρη μου, κάμε τὴν προσευχή σου... ὁ ἀγέρας ἔρχεται. Ἐσὺ ἄθλιε, προδότρη, Δελοτίλ, εἶσαι εὐτυχισμένος νὰ πεθάνῃς μαζί μὲ τὴν ἐρωμένη σου, καὶ μ' ἐπρόστα σ' ἐκεῖνον ποῦ ἐσὺ τὸν ἔκαμες καταγέλαστο... γέλα μαζί του τώρα!...

Ἡ Παυλὶνα καὶ ὁ Μάξιμος εἶχον ἐγερθῇ, στηριζόμενοι δ' ἀμφοτέροι ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ συνωμίλησαν διὰ βραχέων καὶ ἀπεφασίσαν νὰ νηυσταθῶσιν ὑπερασπίζοντες ἐαυτούς. Ἐκείνη τῷ εἶπε:

— Ἐτελείωσε πλέον... τὰ εἰς ἐμὲ ὅλα... ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ θάρρους. Πέσε ἀπάνω του, βίξε τον στὴ θάλασσαν, καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φέρω τὸ καλύτερον εἰς τὴν Χάβρην.